

Sygn. akt IV KK 49/21

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2021 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **D. R. (R.)**
skazanego z art. 157 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego D. R. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. dr-a P. M., Kancelaria Adwokacka w Ś., ul. B., Ś., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego D. R..**

UZASADNIENIE

D. R. został oskarżony o to, że w dniu 20 listopada 2010 r. w K. poprzez uderzenia pięściami po twarzy i kopanie nogami po ciele J. K. spowodował u niego

ogólnego potłuczenie, w szczególności kończyny górnej lewej z podokostnowym złamaniem kości promieniowej w miejscu typowym oraz twarzy z urazem gałki ocznej z raną i wylewami krwawymi w rejon spojówek, a nadto wstrząśnienie siatkówki, a obrażenia powyższe pociągały za sobą naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż siedem dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), oskarżony D. R. został uznany winnym zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 157 § 1 k.k. sąd ten skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 10.364,04 zł, a także zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, opłatę i wydatki oraz na rzecz pokrzywdzonego zwrot kosztów ustanowienia pełnomocnika.

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w K., Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie o sygn. IV Ka (...) utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji.

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K., kasację wywiódł obrońca D. R. Po jej rozpoznaniu, wyrokiem z dnia 4 grudnia 2019 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. IV KK 780/18 uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. w postępowaniu odwoławczym.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy oskarżonego D. R., Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2020 r. w sprawie o sygn. IV Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 kwietnia 2017 r. (sygn. akt II K (...)).

Wyrok sądu drugiej instancji wydany po ponownym rozpoznaniu sprawy po raz kolejny zaskarżył kasacją w całości na korzyść skazanego jego obrońca, zarzucając we wniesionym od orzeczenia Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 sierpnia 2020 r. nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia uchybienie polegające na rażącym naruszeniu prawa, tj. art. 607e § 1 k.p.k., polegającym na ściganiu skazanego w niniejszej sprawie za przestępstwo inne niż te, które stanowiło

podstawę przekazania skazanego z Wielkiej Brytanii do Polski w wyniku wykonania przez Sąd Magistracki W. w sprawach o numerach (...) i (...) europejskich nakazów aresztowania wydanych przez Sąd Okręgowy w C. do sygn. akt: II Kop (...) i Sąd Okręgowy w K. do sygn. akt: III Kop (...), przy braku zaistnienia przesłanek wyłączających zastosowanie powyższego przepisu, przy czym powyższe naruszenie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w K. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego D. R. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, a Sąd Okręgowy w K. – rozpoznający powtórnie sprawę D. R. – nie dopuścił się podniesionego przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 607e § 1 k.p.k., mogącego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. IV KK (...) (*k. 731-735, t. IV*) wskazał przyczyny, dla których pierwsza złożona w sprawie kasacja obrońcy D. R. okazała się zasadna oraz zasygnalizował naruszenia, których dopuścił się sąd *ad quem* rozpoznając apelację. W uzasadnieniu kasatoryjnego wyroku najwyższa instancja odwoławcza sformułowała także zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania przed - ponownie rozpoznającym sprawę - Sądem Okręgowym w K., a to m.in. podjęcie działań, zmierzających do uzyskania jednoznacznego potwierdzenia, że sąd brytyjski wyraził zgodę na ściganie D. R. za czyn objęty Europejskim Nakazem Aresztowania (ENA), wydany przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 18 sierpnia 2016 r., sygn. III Kop (...). Sąd Okręgowy w K. rozpoznając sprawę ponownie w postępowaniu odwoławczym zastosował się do zapatrywań prawnych i wskazań najwyższej instancji sądowej.

Jak wynika z akt niniejszej sprawy, rozpoznając ponownie sprawę skazanego D. R., Sąd Okręgowy w K. (sygn. IV Ka (...)) uwzględnił stosowne dokumenty procesowe pozyskane od strony brytyjskiej (*National Crime Agency*) m. in. kopie decyzji wydawanych w sprawie ekstradycji skazanego D.R. i przekazania go do Polski, w wykonaniu europejskich nakazów aresztowania wydanych w sprawach o sygn. III Kop (...) i sygn. III Kop (...) (k. 755-767, t. IV). Z uwierzytelnionego tłumaczenia nakazu aresztowania w związku z ekstradycją D. R. przez Sąd Magistracki W. z dnia 11 października 2016 r. (k. 765-766, t. IV) wynika, że decyzja ta dotyczy nakazu wydania (ENA) wystawionego przez Sąd Okręgowy w K. na mocy postanowienia z dnia 18 sierpnia 2016 r. (w postępowaniu o sygn. III Kop (...), k. 233-237, t. II), który dotyczył czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, o czym świadczy - po pierwsze - wskazanie tej samej sygnatury zarówno w decyzji Sądu Magistrackiego W. z dnia 11 października 2016 r. w sprawie aresztowania D. R. w związku z jego ekstradycją do Polski, jak i w postanowieniu Sadu Okręgowego w K. z dnia 18 sierpnia 2016 r. (III Kop (...)), a po drugie - tożsamość syntetycznego opisu czynu zarzucanego skazanemu w nakazie aresztowania wydanym przez sąd brytyjski w procedurze zmierzającej do przekazania D. R. władzom polskim (w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w K. w przedmiocie wydania ENA mówi się wprost o tym, że D. R. „pozostaje pod zarzutem pobicia”). Dysponując powyżej wskazanymi dokumentami procesowymi przekazanymi przez *National Crime Agency* Sąd *ad quem* ustalił (pkt. 4.1 uzasadnienia formularzowego), że cyt.: „zasada specjalności w niniejszej sprawie nie została naruszona (art. 607e § 1 k.p.k.). Decyzja Sądu Magistrackiego W. z dnia 11.06.2016 r. dotyczyła ENA wydanego przez Sąd Okręgowy w K. w postanowieniu z dnia 16.08.2016r. sygn. III Kop [...] /16, który to czyn był przedmiotem niniejszego postępowania”.

Z tłumaczenia decyzji Sądu Magistrackiego W. z dnia 11 października 2016 r. na język polski wynika, że D. R. został aresztowany na podstawie „nakazu wydanego przez Polskę dla 1 przestępstwo pobicia”. Nie daje to jednak asumptu do twierdzenia, że wydanie nastąpiło w związku z innym czynem niż ten, za który został w postępowaniu sygn. akt II K (...) prawomocnie skazany D. R. We wniesionej obecnie kasacji jej autor kwestionuje identyczność czynu odnośnie

którego nastąpiło wydanie skazanego D. R. i czynu, którego dotyczyło utrzymane w mocy zaskarżonym orzeczeniem sądu odwoławczego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w K., twierdząc (w oparciu o argumentację bazującą na analizie określenia, którym posłużył się sąd angielski w czynności procesowej przedsięwziętej w trakcie postępowania dotyczącego ENA, tj. użytego przez Sąd Magistracki W. sformułowania *battery*), że skazanie D. R. w Polsce dotyczyło czynu innego ten który stanowił cyt. „podstawę przekazania skazanego z Wielkiej Brytanii do Polski w wyniku wykonania przez Sąd Magistracki W. w sprawach o numerach (...) i (...) europejskich nakazów aresztowania wydanych przez Sąd Okręgowy w C. do sygn. akt: II Kop (...) i Sąd Okręgowy w K. do sygn. akt: III Kop (...)”.

Okoliczność, że pomiędzy brzmieniem postanowienia polskiego sądu w przedmiocie wydania ENA i decyzjami sądów brytyjskich występują pewne odmienności o charakterze terminologicznym w zakresie opisu czynu, co do którego została wdrożona procedura mająca na celu przekazanie skazanego D. R. polskiemu wymiarowi sprawiedliwości nie ma jednak takiego znaczenia, jakie zdaje się tym odmiennościom przypisywać autor kasacji. Odmienność ta wynika nie tylko z tego, że między polskimi i angielskimi regulacjami karnoprawnymi zachodzą pewne zupełnie naturalne różnice w zakresie stosowanej przez ustawodawcę polskiego i angielskiego techniki legislacyjnej wyodrębniania poszczególnych typów czynów zabronionych i przyjętej przez prawodawców terminologii prawnej (i prawniczej). Kluczowa z punktu widzenia niniejszej sprawy terminologia prawnicza jest nie tylko zakorzeniona w żywiołach dwóch odmiennych języków (co już samo w sobie może stanowić pewną komplikację przy porównywaniu i „korelowaniu” opisów czynów formułowanych w obu językach), ale — o czym nie można zapominać — stanowi wynik odmiennej genezy historyczno-legislacyjnej obu porządków prawnych. Istotnym jest to, aby przestępstwo (zdarzenie historyczne będące przedmiotem postępowania), na którego ściganie zgodę wyraża państwo wykonujące Europejski Nakaz Aresztowania, odpowiadało tożsamości czynu, którego dotyczył wydany Europejski Nakaz Aresztowania (w tym przypadku wydany przez Sąd Okręgowy w K.) i którego dotyczy postępowanie karne prowadzone w Polsce pod wydaniu oskarżonego. Określenie *battery* (którym operuje Sąd Magistracki W. w rozstrzygnięciu z dnia 11 października 2016 r. dotyczącym

Europejskiego nakazu aresztowania wydanego w sprawie o sygn. III Kop [...]/16), oznacza wszak pobicie, naruszenie nietykalności (por. J. Jaślan, H. Jaślan, *Słownik terminologii prawniczej i ekonomicznej angielsko-polski*, Warszawa 1991, s. 68, por. także definicję angielską tego pojęcia: *the action of beating or assailing with blows; an unlawful attack upon another by beating, etc.*, *The Shorter Oxford English Dictionary*, Oksford 1985, s. 165), co nie tylko w sposób abstrakcyjny odpowiada opisom czynów, które (w zależności od skutków tych czynów) można kwalifikować z przepisu art. 157 § 1 k.k., ale wręcz dokładnie przystaje do czynu zarzuconego, będącego przedmiotem Europejskiego Nakazu Aresztowania wydanego przez sąd polski (Sąd Okręgowy w K.) i ostatecznie przypisanego skazanemu D. R. w wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 kwietnia 2017 r. utrzymanym w mocy przez obecnie zaskarżony kasacją wyrok Sądu Okręgowego w K., tj. spowodowania przez D. R. u J. K. obrażeń pociągających za sobą naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż siedem dni wskutek cyt. „uderzania [J. K.] pięściami po twarzy i kopania [go] nogami po ciele”.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając w oparciu o treść przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.